

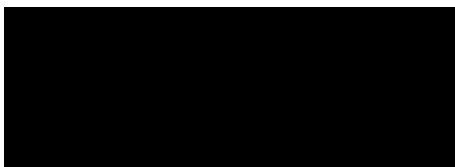

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

Telefon: 257 085 111
DS: 8spaaaur
E-mail: epodatelna@mk.gov.cz

Váš dopis značky

Naše značka

Vyřizuje/linka

V Praze dne: 2. 6. 2026

MK 32202/2026 SOCNS

ROZHODNUTÍ

o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

Ministerstvo kultury, samostatné oddělení církví a náboženských společností, jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“),

rozhodlo

ve věci žádosti o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., kterou obdrželo dne 18. května 2026 od požadujícího následující informace, cituji:

„zaslání dokumentů týkajících se podnětů o zrušení registrace Náboženské společnosti Svědků Jehovových (dále jen "náboženská společnost") a řízení o nich, jak o tom bylo pojednáváno především v letech 2024-2025. Protože předpokládám, že se může jednat o poměrně rozsáhlý soubor dokumentů, v případě uvedené rozsáhlosti si dovoluji poprosit především o tyto dokumenty:

- 1) podnět či podněty k zahájení příslušného řízení, příp. jejich následné doplnění petenty,*
- 2) výzva či výzvy ministerstva vůči náboženské společnosti,*
- 3) sumář jednání se zástupci náboženské společnosti, pokud již není obsažen v dokumentu č. 5*
- 4) sumář podpůrných dopisů či petic na podporu náboženské společnosti, pokud již není obsažen v dokumentu č. 5,*
- 5) rozhodnutí ministerstva ve věci. “*

t a k t o:

V souladu s § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. se žádost v bodech 1 a 4 žádosti **odmítá** a v bodech 2, 3 a 5 žádosti se vyžádané informace **poskytují**.

O d ů v o d n ě n í:

Ministerstvo kultury, samostatné oddělení církví a náboženských společností (dále jen „povinný subjekt“), obdrželo e- mailem ze dne 18. května 2026 žádost [REDAKCE] [REDAKCE] (dále jen „žadatel“), o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Žadatel žádá o poskytnutí informací dle bodů 1 – 5 žádosti v elektronické podobě, nejlépe ve formátu PDF, na e-mailovou adresu, ze které žádost posílá.

Povinný subjekt zaslal žadateli požadované informace pod body 2, 3 a 5 žádosti dne 2. června 2026. Poskytnutí požadovaných informací pod body 1 a 4 žádosti musel povinný subjekt odmítnout. Níže uvádí povinný subjekt úvahy, kterými se při posuzování žádosti řídil.

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 25/21 „*k omezení práva na informace může dojít pouze v případech, kdy má takový postup zákonný podklad a je v demokratické společnosti nezbytný k ochraně jiných konkurujících práv či hodnot. Povinné subjekty však při omezení práva na informace nemohou vycházet pouze ze znění zákona, který je formální podmínkou tohoto omezení. Naopak, vždy musí nejprve identifikovat konkurující veřejný zájem či jiné ústavně zaručené právo, které by mělo být zákonnou výlukou chráněno, a vzájemně je poměřovat (například provedením testu proporcionality). Omezení práva na informace (tedy jeho nezbytnost) musí vyplynout z tohoto poměrování.*“ Povinný subjekt si je vědom skutečnosti, že omezení práva na informace musí v každé situaci vykládat restriktivně a volit takový výklad, který právo na informaci omezuje co nejméně. Z tohoto důvodu povinný subjekt prováděl velmi pečlivě test proporcionality, který vyplývá z § 12 zákona.

Podněty k zahájení příslušného řízení dle bodu 1 žádosti povinný subjekt disponuje. Je však názoru, že při posuzování předmětné žádosti dochází ke střetu dvou základních práv. Základního lidského práva na zachování osobní cti a dobré pověsti, na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě a práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

Ustanovení § 8a odst. 1 zákona stanoví, že „*informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*“ Podněty obsahují kromě jména, příjmení a adresy místa pobytu (bylo by anonymizováno) zejména projevy osobní povahy, které je třeba chránit. Jde o podání, ve kterých fyzické osoby popisují subjektivní vnímání určitých, často dramatických, událostí, skutečností a vztahů v jejich osobním a společenském životě, a to většinou z prostředí, které je vůči nim a jejich rodinám nepřátelské. Podle popisovaných příběhů a událostí jsou tyto fyzické osoby v určité komunitě snadno identifikovatelné.

Poskytnutím takových informací by došlo k zásahu do ochrany osobnostních práv těchto osob a mohla by být dotčena jejich osobnost ve smyslu občanského zákoníku, zejména jejich vážnost a čest v očích druhých osob v soukromém i pracovním životě a s tím související sekundární traumatizací.

Dále zákon vyžaduje, aby v případě poskytnutí osobních údajů povinný subjekt postupoval podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) ve spojení se zákonem č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů. Pokud by povinný subjekt informace poskytl, jednal by v rozporu nejen s uvedenými předpisy, ale i v rozporu s Listinou základních práv a svobod, která v čl. 10 odst. 3 stanoví, že každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stejně hovoří i příslušná ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, kdy ochrany požívají vážnost, čest, soukromí i projevy osobní povahy každého člověka.

Povinný subjekt pečlivě vážil, zda právo na ochranu osobnosti fyzických osob, které poskytly povinnému subjektu podněty a informace, má být upřednostněno před právem žadatele na informace a dospěl k závěru, že případné využití informací v pedagogické a tvůrčí činnosti žadatele, jak sám žadatel uvádí, neodůvodňují poskytnutí údajů; naopak by představovaly nepřiměřený zásah do jejich osobnostních práv.

Povinný subjekt má zato, že právo na informace není primárně neomezené. Jak judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 5 As 53/2007, „*svoboda projevu jakož i právo na informace nejsou bezbřehé a jsou nutně omezeny chráněnými zájmy dle čl. 17 odst. 4 Listiny, ostatními ústavně zaručenými právy a svobodami (čl. 10 Listiny), jakož i dalšími pravidly pro možná omezení práva na informace dle čl. 17 odst. 5*“. Obdobně judikoval i Ústavní soud ČR v III. ÚS 156/02 tak, že právo na informace je v Listině základních práv a svobod systematicky zařazeno mezi práva politická a nelze je chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.

Na informace pod bodem 1 žádosti se vztahuje rovněž ustanovení § 11 odst. 2 zákona, které stanoví, že „*povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí*.“ Jedná se například o žádosti, kterými se zahajuje správní řízení či podněty, na jejichž základě povinný subjekt vede řízení z moci úřední. Zásadní je, že jde o informace vzniklé bez použití veřejných prostředků a že předání daných informací není povinností třetích osob. Ustanovení § 12 zákona ukládá povinnému subjektu, aby v odůvodněných případech ověřil, zda trvá důvod pro odepření informace. Podle dostupné literatury má povinný subjekt v odůvodněných případech, tedy je-li to objektivně možné a lze-li očekávat udělení takového souhlasu, ověřit u třetí osoby před vyřízení žádosti o informace existenci jejího souhlasu s poskytnutím informace. Výjimkou jsou případy, kdy by šlo o administrativně náročný úkol z důvodu velkého množství osob. Povinný subjekt nedisponuje souhlasem subjektů údajů se zpracováním jejich osobních údajů ve smyslu žádosti. Naopak, byl u informací, požadovaných pod bodem 1 žádosti informován, že osoby, které mu poskytly podněty k zahájení řízení s náboženskou společností, nesouhlasí s poskytnutím informací dalším osobám, neboť z jejich podání jsou podle popisovaných skutečností jednoznačně

identifikovatelné a cítí se ohrožené, jelikož ještě jsou, nebo mají v náboženské společnosti části rodiny či dokonce děti a nechtějí riskovat, že se s nimi nebudou moci stýkat.

Sumářem podpůrných dopisů či petic na podporu náboženské společnosti dle bodu 4 žádosti povinný subjekt nedisponuje, tudíž jej nemůže poskytnout. Povinný subjekt obdržel po koordinované výzvě vedení náboženské společnosti více jak šest tisíc pět set dopisů na podporu této náboženské společnosti. Přestože veškeré jednotlivé dopisy oprávněná úřední osoba přečetla, nebylo a není v časových ani ekonomických možnostech povinného subjektu vyhotovit pro žadatele informaci – sumář.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl povinný subjekt k závěru, že požadované informace v plném rozsahu nemůže žadateli poskytnout. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podle ustanovení § 152 odst. 1 zákona č. 500/2024 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podat ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení rozklad.

Elektronický podpis: 2.6.2026
Certifikát autora podpisu:
Jméno: ThLic. Petr Šimůnek
Vydal: PostSignum Qualified CA 4
Platnost do: 25.2.2027 15:44 +01:00

ThLic. Petr Šimůnek
vedoucí samostatného oddělení
církví a náboženských společností